Pregaria.cat

Entrada

Lloar

Moltes vegades les pregàries de lloança resulten avorrides, repetitives i rutinàries. Sobretot quan utilitzen moltes exclamacions admiratives... oh!... ah!... i altres de semblants.

Potser ens caldria renovar aquesta pregària que és admirativa, que aprova de tot cor la creació, que aplaudeix i gaudeix amb la realitat de les coses i de les persones, que aplaudeix i gaudeix de manera especial amb què Déu sigui com és.

Lloar necessita capacitat d'admiració. Si tot és un fàstic, si no hi ha res de nou sobre la terra, si sempre s'ha fet així, si tot està podrit... quines lloances farem?. El problema no és la pregària, el problema és la persona que porta sempre ulleres negres en el seu cor.

En canvi qui admira, qui vibra, qui aplaudeix, qui cerca, qui escolta i acull, qui contempla, qui gaudeix de silenci i pau interior, qui connecta amb la natura..... la lloança li surt de les seves mateixes entranyes, com un alè inexplicable, un crit de joia, un no sé què que va més enllà de la mateixa experiència.

Però no n'hi ha prou amb l'admiració per a lloar. El segon pas és tenir una referència. A la pregària de lloança la referència és el Senyor. Ell és la font, la flama, la llum, la clau, la vida....

És aleshores que surt la vertadera lloança. Sant Francesc, diuen, es passava hores exclamant: "Déu meu i totes les coses!!".

Per anar pel camí de la lloança a la pregària pot ajudar: el contacte amb la natura, les amistats profundes, l'observació, l'interès per la realitat, el silenci, la mirada interior, la contemplació de Jesús.... i demanar el do del Sant Esperit.

Quants cops al dia et surt lloar al teu Déu? Potser comença a ser hora de viure més intensament, no creus?

Jesús Renau sj.